

מסורת הש"ס

(א) [מ"ק יג:]. (ב) נ"ע מוספות ר"ה יב. ד"ה תנא]. (ג) [ג'ל ומעשר הכל לרוב וגו']. (ד) [בשאלמות פ' נשא ס' קכא אימא וכל תבואת שדה אמר אביי וכו' וכוה תבין פי' הר"ן ד"ה הרבנן]. (ה) [ג'ל תמיתא], (ו) עירובין נה. יע"ש כמה שיעוים]. (ז) [קדושין לו: ושם נקמן וע' חוס' מיר כד: ד"ה אמר שמואל וכו' פירוש זה, ח] [גירסת הערוך צעוך שקף ב' ששוקפין וכו'] בשאלמות פרשת נשא סימן קכא]. (ט) [שבת עז:].

תורה אור השלם

- ובפרץ הדבר הרבו בני ישראל ראשית דגן תירוש וצמר ודבש וכל תבואת שדה ומעשר הכל לרוב הוי"ם ב לא ה
- (יח) באר תפרוץ שרים ברוך נדיבי העם במזחלק במישענתם וממדבר מתנה: (ט) ומתנהגה נחליאל ומנחליאל במות: במדבר כא יח-יט
- ומבמות דגיא אשר בשדה מואב ראש הפסוק ונשקפה על פני הקישוקן: במדבר כא כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' תנא נמי הכי רש"י ד"ה ר' מאיר וכו' בכל מין דמידגן דדגן ומשעת: (א) ד"ה אמר אביי לעולם דגן כל דמיתגן משעת הס"ד ואח"כ מואי וכפרון וכו' מיד דמיתגן הס"ד ואח"כ מ"ה דלא משעת כל מילי אלא: (ד) ד"ה ותבואת וכו' מחמשת מינין קאמר ואיקרי תבואה הס"ד: (ה) ד"ה מנחלא: שנעשה לו: (ו) ד"ה ששוקפין כו' כמו השקוף. כ"צ ע"ל בפירושו סוף דף ט:

מוסף רש"י

הדין מיוגא דמי למיוגא דרבא כו'. רב יוסף קמי נהור הוה ולא היה רואהו והכירו בטעם הין שהוא מוגא, לפי שהיה מכיר רב יוסף בזוגו של רבא מתלה שהיה בקי ליתן מים נמנה (שנדבין טז:).

רש"י

בתנ"י אלא מחמשת מינין. חטה ושעורה וכוסמין ושיפון ושזולת שועל: **רבי מאיר אומר** כו'. זהא ודאי מודינא לך שהנודר מן התבואה אינו אסור אלא מחמשת מינין אבל הנודר מן הדגן אסור בכל מין דמיתגן ^(א) משמע דבר שעושין ממנו כרי

ופול המלרי יבש עושין ממנו כרי ולהכי אסור: **גב' למימרא דדגן**.

דכתיב בקרא כל מין דמיתגן משמע וחיבז במעשר מן התורה ואפי' משאר מינין מדקמני הנודר מן הדגן אסור בכל: **וכפרון הדבר**. כלומר קיבלו עליהם תקנתא של חזקיהו לעשר הכל כדכתיב הרבו בני ישראל וגו' אי אמרת בשלמא דדגן לא משמע אלא מחמשת מינין היינו דלתא קרא למימר הרבו בני ישראל דלפי' דבר שלא נתחייב צמעשר מן התורה כגון שאר מיני דמיתגני היו מעשרים כדי להחזיק בתקנה אלא אי אמרת דגן כל מיני דמיתגן משמע מאי וכפרון הדבר הרבו כלומר מה הוסיפו על מה שכתוב בתורה: **אמר אביי**.^(א) כל דמיתגן משמע ומאי וכפרון הדבר הרבו לאתווי פירות האילן וירק דהרבו זו בני ישראל ליתן מהן מעשר דמדאורייתא לא מחייב צמעשר אלא מדי דמיתגן דלא משמע אלא מחמשת מינין: **ותבואת השדה לרוב**. אלמא דתבואה משמע כל מילי דהא דכתיב ותבואת השדה לאו מחמשת מינין ^(א) דאיקרו תבואה: תבואה קתם לא משמע אלא מחמשת מינין תבואת השדה משמע כל מידה הגדל מן השדה: **פקיד**. כוה בזוואתו:

הכי מיקריא. כלומר ממה אגבה אותו ממנו: **אלא מחמשת מינין**. ואינו גובה אלא מחמשת מינין: **עללסא**. משמע כל מילי שעולה ומשבח ואפי' משאר פירות שמשבחין כוה לגבות מהן: **אהדרו לקמיה דרבא**. לאותה תשובה: **שכר כסים ושכר ספיעות**. גובה מהן או לא: **מי אמרינן כיון דפחסן**. שמתחסרין כל זמן שמתישנין: **לאו עללסא**. מיקרו שאין עולה ומשביח ולא גבי מתייהו: **או דילמא כיון דלא ידיע פחסייהו**. שעל יד על יד מתחסר ואינו ניכר פחיתותו להדיא והואיל ונוטל הימנו שכר עולה ומשביח הוי ויהבו ליה מההוא אגרא: **אמרו קמיה דרב יוסף**. הא דאמר רבא דהא לא מיבעיא ליה דעללסא כל מידה משמע: **דמי למוגא דרבא**. שכשהיה רבא לומד לפניו היה מוגא לו צענין זה:

לא סייביז אכרעך כו'. לפי שהגיס לבו שאל לו מקרא זה כדי להשפיל דעתו: **ששוקעין אוסו בארץ**. כמו ^(א) המשקוף: **מלמד תורה בחנם לכל: נחליא**.

משמע. כלשון בני אדם: מאי ובפרוץ הדבר. רישיה דקרא נקט ומסופיה קא פריך והאי ראשית דגן דכתיב בקרא היינו מה שנקרא דגן כלשון בני אדם ואי כל דמיתגן דכתיב בסיפיה דקרא ומה צא להוסיף: לאתווי פירות האילן וירק. דליתניהו בכלל דגן ומיקרו תבואת השדה: (פסיקא) אבל מודים בנודר מן התבואה שאינו אסור אלא בחמשת המינין. דלא מימא לרבען אע"ג דדגן לא משמע שעושין ממנו כרי והנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות שעושין מהם כרי: גב' ובפרוץ הדבר. מקרא הוא דכתיב הימים של חזקיהו שנתן ירק וכאשר ישראל להביא מעשר מכל: אי אמרת דגן כל דמיתגן

הנודר מן הירק פרק שביעי נדרים

ר"ן

נה.

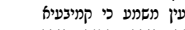
ה א ב ג מ"י פ"ט מהל' נדרים הל"ט עוש"ע יו"ד ס' רח ספי' יח:

תוספות

מתניתין אסור אסור בפול המצרי. דכל

מיד דלדיגן משעמדין אותו בכרי נקרא דגן: ובפרוץ הדבר. פסוק חזקיהו שביאנו המעשרות לאוצר לבית המקדש וכפרון תקנתו הרבו בני ישראל מעשר דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה לרוב והשאת ס"ד דכל תבואת שדה כלומר כגון פול מנחלי אסיפא דקרא סמין דכתיב כל תבואת שדה לרוב ואי דגן כל מעשר דגנך לא משמע אלא ה' מינין מיחו ההוא למכתב כל תבואת שדה ונחי דדגן דכתיב בזאורייתא מעשר דגנך לא משמע אלא ה' מינין מיחו ההוא דכרי הימים משמע כל מילי דלא כלשון ב"א משמע כל מידה דמיתגן ההוא נמי משמע כל מילי: אבל בוריים. אפילו רבען שאין אסור אלא מה' מינין: בוריים רב יוסף. וה"ה לרבי מאיר דמתני' מותבי ואמר אביי לאתווי פירות האילן וירק: תבואת שדה לחוד. דהאי משמע כל מילי: עללסא. כל מין דמיתגן משמע: הא לא מיבעיא ליה. דכל פירות חקרי עללסא כל דבר אוכלין מידה עללסא וכן שאר נכסים דעללסא מידה דהוא בעין משמע כי קמיבעיא ליה שכר כמים שכר ספיעות מי אמרינן כיון דכמים וספיעות פוחתים בכל יום ומשנתים לאו בכלל עללסא דעללסא משמע מידה דמשבח ולא מידה דפוחת: או דלמא כיון דלא ידיע פחתייהו. פי' שמתקין מעט מעט ולזמן מרובה ה"ל [מידין] דמשבח וחקרי שפיר עללסא: שיהא מופקר לכל. שיהיה מלמד תורה לכל: ששוקפין. לשון אשקופה הנדרסת:

פירוש הרא"ש

בתנ"י אסור בפול המצרי יבש. דדגן כל מיני דמיתגן משמע שעושין ממנו כרי והנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות שעושין מהם כרי: גב' ובפרוץ הדבר. מקרא הוא דכתיב הימים של חזקיהו שנתן ירק וכאשר ישראל להביא מעשר מכל: אי אמרת דגן כל דמיתגן

בתנ"י הנודר מן הדגן אסור כצירא ליה לר' מאיר דדגן מיקרי: **גב' וכפרון הדבר**. מקרא הוא דכ"ה. דבימי חזקיהו לא היו זרזין להפריש תרומות ומעשרות עמדה חזקיהו ותקן שיביאו אותם בית ה' וכתיב וכפרון הדבר שנתחזקה וגברה תקנתו של חזקיהו: **הרבו בני ישראל וגו'** ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי וכל תבואת השדה. דהא כל דמיתגן הוו בכלל דגן ואסו כן כל תבואת השדה בכלל: **לאיתווי פיעוס האילן וירק**. שאין עושין דגן מהן: **הכל מודים בנודר מן התבואה** כדכתיב **גב' למימרא** ^(א) דדגן כל דמיתגן משמע מתיב רב יוסף ^(א) ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל ^(א) [ראשית] דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה ^(א) לרוב וגו' ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי ^(א) כפרוץ הדבר הרבו אמר אביי לאתווי פירות האילן וירק: **ר' מאיר אומר** הנודר מן התבואה וכו': **אמר ר' יוחנן** הכל מודים בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין דתימא תבואה כל מילי מתיב רב יוסף ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל כו' אמר רבא תבואה לחוד תבואת שדה לחוד בר מר שמואל פקיד דליתגון תליסר אלפי זוזי לרבא מן עללסא דנהר פגיא שלחה רבא לקמיה דרב יוסף עללסא היכי מיקריא אמר רב יוסף ^(א) ג'מתניתין היא ושיוין בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין א"ל אביי

מי דמי תבואה לא משמע אלא מחמשת המינין עללסא כל מילי משמע

אהדרוהו לקמיה דרבא אמר הא לא קא מיבעיא לי דעללסא כל מילי משמע

הוא דאיבעיא לי שכר בתים ושכר ספיעות מאי מי אמרינן

כיון דפחתן לאו עללסא היא או דילמא כיון דלא ידיע פחתייהו עללסא

היא אמרוה רבנן קמיה דרב יוסף אמר וכו' מאחר דלא צריך לן אמאי שלא

לן איקפד רב יוסף שמע רבא ^(א) ואתא לקמיה במעלי יומא דכפורי אשכחיה

לשמעיה דהוה קא מזיג קמיה כסא דחמרא אמר ליה הב לי דאמזיג ליה

אנא יהב ליה וקא מזיג איהו כסא דחמרא כי קא שתי אמר הדין מזיגא

דמי למזיגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא אמר ליה הוא ניהו אמר ליה

"לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא מאי דכתיב

^(א)וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות א"ל כיון שעושה

אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל תורה ניתנה לו במתנה שנאמר

וממדבר מתנה וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נחליאל

וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות ואם הגביה עצמו

הקב"ה משפילו שנאמר ^(א)ומבמות הגיא ולא עוד אלא ^(א) ששוקעין אותו

בקרקע שנאמר ^(א)ונשקפה על פני הישימון ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו

שנאמר

לכל

המשקוף:

חילקא

משמע. כלשון בני אדם: מאי ובפרוץ הדבר. רישיה דקרא נקט ומסופיה קא פריך והאי ראשית דגן דכתיב בקרא היינו מה שנקרא דגן כלשון בני אדם ואי כל דמיתגן דכתיב בסיפיה דקרא ומה צא להוסיף: לאתווי פירות האילן וירק. דליתניהו בכלל דגן ומיקרו תבואת השדה: (פסיקא) אבל מודים בנודר מן התבואה שאינו אסור אלא בחמשת המינין. דלא מימא לרבען אע"ג דדגן לא משמע שעושין ממנו כרי והנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות שעושין מהם כרי: גב' ובפרוץ הדבר. מקרא הוא דכתיב הימים של חזקיהו שנתן ירק וכאשר ישראל להביא מעשר מכל: אי אמרת דגן כל דמיתגן

בתנ"י הנודר מן הדגן אסור כצירא ליה לר' מאיר דדגן מיקרי: **גב' וכפרון הדבר**. מקרא הוא דכ"ה. דבימי חזקיהו לא היו זרזין להפריש תרומות ומעשרות עמדה חזקיהו ותקן שיביאו אותם בית ה' וכתיב וכפרון הדבר שנתחזקה וגברה תקנתו של חזקיהו: **הרבו בני ישראל וגו'** ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי וכל תבואת השדה. דהא כל דמיתגן הוו בכלל דגן ואסו כן כל תבואת השדה בכלל: **לאיתווי פיעוס האילן וירק**. שאין עושין דגן מהן: **הכל מודים בנודר מן התבואה** כדכתיב **גב' למימרא** ^(א) דדגן כל דמיתגן משמע מתיב רב יוסף ^(א) ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל ^(א) [ראשית] דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה ^(א) לרוב וגו' ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי ^(א) כפרוץ הדבר הרבו אמר אביי לאתווי פירות האילן וירק: **ר' מאיר אומר** הנודר מן התבואה וכו': **אמר ר' יוחנן** הכל מודים בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין דתימא תבואה כל מילי מתיב רב יוסף ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל כו' אמר רבא תבואה לחוד תבואת שדה לחוד בר מר שמואל פקיד דליתגון תליסר אלפי זוזי לרבא מן עללסא דנהר פגיא שלחה רבא לקמיה דרב יוסף עללסא היכי מיקריא אמר רב יוסף ^(א) ג'מתניתין היא ושיוין בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין א"ל אביי

מי דמי תבואה לא משמע אלא מחמשת המינין עללסא כל מילי משמע

אהדרוהו לקמיה דרבא אמר הא לא קא מיבעיא לי דעללסא כל מילי משמע

הוא דאיבעיא לי שכר בתים ושכר ספיעות מאי מי אמרינן

כיון דפחתן לאו עללסא היא או דילמא כיון דלא ידיע פחתייהו עללסא

היא אמרוה רבנן קמיה דרב יוסף אמר וכו' מאחר דלא צריך לן אמאי שלא

לן איקפד רב יוסף שמע רבא ^(א) ואתא לקמיה במעלי יומא דכפורי אשכחיה

לשמעיה דהוה קא מזיג קמיה כסא דחמרא אמר ליה הב לי דאמזיג ליה

אנא יהב ליה וקא מזיג איהו כסא דחמרא כי קא שתי אמר הדין מזיגא

דמי למזיגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא אמר ליה הוא ניהו אמר ליה

"לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא מאי דכתיב

^(א)וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות א"ל כיון שעושה

אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל תורה ניתנה לו במתנה שנאמר

וממדבר מתנה וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נחליאל

וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות ואם הגביה עצמו

הקב"ה משפילו שנאמר ^(א)ומבמות הגיא ולא עוד אלא ^(א) ששוקעין אותו

בקרקע שנאמר ^(א)ונשקפה על פני הישימון ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו

שנאמר

לכל

המשקוף:

חילקא

משמע. כלשון בני אדם: מאי ובפרוץ הדבר. רישיה דקרא נקט ומסופיה קא פריך והאי ראשית דגן דכתיב בקרא היינו מה שנקרא דגן כלשון בני אדם ואי כל דמיתגן דכתיב בסיפיה דקרא ומה צא להוסיף: לאתווי פירות האילן וירק. דליתניהו בכלל דגן ומיקרו תבואת השדה: (פסיקא) אבל מודים בנודר מן התבואה שאינו אסור אלא בחמשת המינין. דלא מימא לרבען אע"ג דדגן לא משמע שעושין ממנו כרי והנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות שעושין מהם כרי: גב' ובפרוץ הדבר. מקרא הוא דכתיב הימים של חזקיהו שנתן ירק וכאשר ישראל להביא מעשר מכל: אי אמרת דגן כל דמיתגן

בתנ"י הנודר מן הדגן אסור כצירא ליה לר' מאיר דדגן מיקרי: **גב' וכפרון הדבר**. מקרא הוא דכ"ה. דבימי חזקיהו לא היו זרזין להפריש תרומות ומעשרות עמדה חזקיהו ותקן שיביאו אותם בית ה' וכתיב וכפרון הדבר שנתחזקה וגברה תקנתו של חזקיהו: **הרבו בני ישראל וגו'** ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי וכל תבואת השדה. דהא כל דמיתגן הוו בכלל דגן ואסו כן כל תבואת השדה בכלל: **לאיתווי פיעוס האילן וירק**. שאין עושין דגן מהן: **הכל מודים בנודר מן התבואה** כדכתיב **גב' למימרא** ^(א) דדגן כל דמיתגן משמע מתיב רב יוסף ^(א) ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל ^(א) [ראשית] דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה ^(א) לרוב וגו' ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי ^(א) כפרוץ הדבר הרבו אמר אביי לאתווי פירות האילן וירק: **ר' מאיר אומר** הנודר מן התבואה וכו': **אמר ר' יוחנן** הכל מודים בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין דתימא תבואה כל מילי מתיב רב יוסף ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל כו' אמר רבא תבואה לחוד תבואת שדה לחוד בר מר שמואל פקיד דליתגון תליסר אלפי זוזי לרבא מן עללסא דנהר פגיא שלחה רבא לקמיה דרב יוסף עללסא היכי מיקריא אמר רב יוסף ^(א) ג'מתניתין היא ושיוין בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין א"ל אביי

מי דמי תבואה לא משמע אלא מחמשת המינין עללסא כל מילי משמע

אהדרוהו לקמיה דרבא אמר הא לא קא מיבעיא לי דעללסא כל מילי משמע

הוא דאיבעיא לי שכר בתים ושכר ספיעות מאי מי אמרינן

כיון דפחתן לאו עללסא היא או דילמא כיון דלא ידיע פחתייהו עללסא

היא אמרוה רבנן קמיה דרב יוסף אמר וכו' מאחר דלא צריך לן אמאי שלא

לן איקפד רב יוסף שמע רבא ^(א) ואתא לקמיה במעלי יומא דכפורי אשכחיה

לשמעיה דהוה קא מזיג קמיה כסא דחמרא אמר ליה הב לי דאמזיג ליה

אנא יהב ליה וקא מזיג איהו כסא דחמרא כי קא שתי אמר הדין מזיגא

דמי למזיגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא אמר ליה הוא ניהו אמר ליה

"לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא מאי דכתיב

^(א)וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות א"ל כיון שעושה

אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל תורה ניתנה לו במתנה שנאמר

וממדבר מתנה וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נחליאל

וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות ואם הגביה עצמו

הקב"ה משפילו שנאמר ^(א)ומבמות הגיא ולא עוד אלא ^(א) ששוקעין אותו

בקרקע שנאמר ^(א)ונשקפה על פני הישימון ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו

שנאמר

לכל

המשקוף:

חילקא

משמע. כלשון בני אדם: מאי ובפרוץ הדבר. רישיה דקרא נקט ומסופיה קא פריך והאי ראשית דגן דכתיב בקרא היינו מה שנקרא דגן כלשון בני אדם ואי כל דמיתגן דכתיב בסיפיה דקרא ומה צא להוסיף: לאתווי פירות האילן וירק. דליתניהו בכלל דגן ומיקרו תבואת השדה: (פסיקא) אבל מודים בנודר מן התבואה שאינו אסור אלא בחמשת המינין. דלא מימא לרבען אע"ג דדגן לא משמע שעושין ממנו כרי והנודר מן הדגן אסור בכל מיני קטניות שעושין מהם כרי: גב' ובפרוץ הדבר. מקרא הוא דכתיב הימים של חזקיהו שנתן ירק וכאשר ישראל להביא מעשר מכל: אי אמרת דגן כל דמיתגן

בתנ"י הנודר מן הדגן אסור כצירא ליה לר' מאיר דדגן מיקרי: **גב' וכפרון הדבר**. מקרא הוא דכ"ה. דבימי חזקיהו לא היו זרזין להפריש תרומות ומעשרות עמדה חזקיהו ותקן שיביאו אותם בית ה' וכתיב וכפרון הדבר שנתחזקה וגברה תקנתו של חזקיהו: **הרבו בני ישראל וגו'** ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי וכל תבואת השדה. דהא כל דמיתגן הוו בכלל דגן ואסו כן כל תבואת השדה בכלל: **לאיתווי פיעוס האילן וירק**. שאין עושין דגן מהן: **הכל מודים בנודר מן התבואה** כדכתיב **גב' למימרא** ^(א) דדגן כל דמיתגן משמע מתיב רב יוסף ^(א) ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל ^(א) [ראשית] דגן תירוש ויצהר וכל תבואת שדה ^(א) לרוב וגו' ואי אמרת דגן כל דמיתגן משמע מאי ^(א) כפרוץ הדבר הרבו אמר אביי לאתווי פירות האילן וירק: **ר' מאיר אומר** הנודר מן התבואה וכו': **אמר ר' יוחנן** הכל מודים בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין דתימא תבואה כל מילי מתיב רב יוסף ובפרוץ הדבר הרבו בני ישראל כו' אמר רבא תבואה לחוד תבואת שדה לחוד בר מר שמואל פקיד דליתגון תליסר אלפי זוזי לרבא מן עללסא דנהר פגיא שלחה רבא לקמיה דרב יוסף עללסא היכי מיקריא אמר רב יוסף ^(א) ג'מתניתין היא ושיוין בנודר מן התבואה שאין אסור אלא מחמשת המינין א"ל אביי

מי דמי תבואה לא משמע אלא מחמשת המינין עללסא כל מילי משמע

אהדרוהו לקמיה דרבא אמר הא לא קא מיבעיא לי דעללסא כל מילי משמע

הוא דאיבעיא לי שכר בתים ושכר ספיעות מאי מי אמרינן

כיון דפחתן לאו עללסא היא או דילמא כיון דלא ידיע פחתייהו עללסא

היא אמרוה רבנן קמיה דרב יוסף אמר וכו' מאחר דלא צריך לן אמאי שלא

לן איקפד רב יוסף שמע רבא ^(א) ואתא לקמיה במעלי יומא דכפורי אשכחיה

לשמעיה דהוה קא מזיג קמיה כסא דחמרא אמר ליה הב לי דאמזיג ליה

אנא יהב ליה וקא מזיג איהו כסא דחמרא כי קא שתי אמר הדין מזיגא

דמי למזיגא דרבא בריה דרב יוסף בר חמא אמר ליה הוא ניהו אמר ליה

"לא תיתיב אכרעך עד דאמרת לי פירושא דהדין מילתא מאי דכתיב

^(א)וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות א"ל כיון שעושה

אדם את עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל תורה ניתנה לו במתנה שנאמר

וממדבר מתנה וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נחליאל

וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות ואם הגביה עצמו

הקב"ה משפילו שנאמר ^(א)ומבמות הגיא ולא עוד אלא ^(א) ששוקעין אותו

בקרקע שנאמר ^(א)ונשקפה על פני הישימון ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו

שנאמר